ReaderWorks
Standard

Nora Vasilescu

CARTE DE DESPĂRȚIRE

Colecția de poezie - LETHE
Societatea Culturală Noesis

Sponsor

Această carte a apărut cu sprijinul
Reprezentanţei din România a

Microsoft®

Caseta tehnică
Coordonator al publicaţiilor Noesis
Remus Cernea
remus@xnet.ro
093.68.24.09 240.53.80
Web-editor
Remus Cernea

© **Nora Vasilescu**

Societatea Culturală Noesis
Preşedinte Diana Tătulescu
www.noesis.ro
aprilie 2001
Mulţumiri
Revista PC Magazine,
Dan Iancu

Date bio-bibliografice

Nora Vasilescu (n. Crişan 1964 Bucureşti)
Copilăreşte la Hălmagiu, judeţul Arad.
Debutează în 1986 cu o selecţie de poezii în România Literară. În acelaşi an mai publică o plachetă în aceeaşi revistă, ambele sub pseudonimul Valer Brâncovan. Frecventează cenaclul condus de Mircea Martin, cenaclu de a cărui atmosferă îi e dor şi astăzi.
Intre 1988 si 1995 nu mai publică decât lucrări de specialitate (etnologie) şi traduceri ("Magie, ştiintă şi religie" de Bronislaw Malinowsky, Editura Moldova, 1993 şi "Riturile de trecere" de Arnold van Gennep, cu Lucia Berdan, Editura Institutul European, Iaşi, 1996). Trece pe rând prin funcţiile de bibliotecar, referent (Biblioteca Naţională) şi preparator (Universitatea Bucureşti).
Un afiş zărit întâmplător pe unul dintre zidurile facultăţii face ca, pe 23 august 1995, să plece în Statele Unite în urma câştigării bursei Fullbright. Urmează apoi un an în Texas, Edinburg, şi un altul la Boston. Experienţa americană produce modificări fundamentale şi o întoarcere spre valori crezute uitate.
Ploaia iernii texane dă prima ruptură care înseamnă revenirea la poezie. Norocul şi Internetul aduc această poezie sub ochii lui Dancing Bear, poet el însuşi şi redactor la editura californiană Toth Press. Aşa se face că, sub numele de Nora Maria Iancu, să se publice Daughter of King Lear, volum de 35

de piese lirice în engleză. Deşi admisă în programul doctoral de Cognitive and Neural Systems de la Boston University, viza nu i se poate prelungi, astfel că se întoarce în ţară.
Inconjurată de română însă, poezia în engleză nu pare să-şi mai aibă izvor. Aşadar din 1997, Nora Vasilescu scrie în româneşte. Devine, de altfel, redactor şi, ulterior, redactor şef la agoraONline, prima revistă pe Web în româneşte, fără să-şi întrerupă activitatea etnologică la Centrul Naţional al Creaţiei Populare, instituţie de al cărei colectiv de cercetare se simte puternic legată.
Alături de Dan Iancu, este fondatoarea primei liste de discuţii culturale româneşti în mediu virtual: http://members.aol.com/cenaclu.
Crede cu tărie în efectul benefic al cafenelelor asupra poeţilor şi a rămas încă foarte îndrăgostită de prunele reci ale doctorului William Carlos Williams.

Prolog

(Tăierea pieptului Magdalenei)

Atunci, după multe chinuri de altfel binemeritate, Magdalena născu prunc după chipul şi înfăţişarea ei, cu sângele curgându-i frenetic din ambele nări şi respirând prin buric aşa cum fusese învăţat de către maică-sa ca să nu uite nimic şi să izvodească totul precum a fost de la începuturi. Ţâşnise lin dintre coapsele ei cum nici un bărbat până atunci nu mai fusese în stare şi-şi începu seria amintirilor prin a-şi iubi cu pasiune mama aşa precum i se întâmplase de când se răsucise pentru prima oara în adâncurile sufletului ei.

Şi tot pasiunea îl indemnă să se tăvălească o vreme în praful cortului aşteptând în tăcere ajutor până când înţelese că acesta nu avea de unde să-i vină şi se linişti prin sugerea a patru degete ale mâinii drepte care după gust aduceau a litere în nisip. Dar aceasta nu se vrea povestirea fiului cu toate că nimeni încă nu a fost în stare să scrie cu onestitate despre altceva decât sine însuşi, ci mai degrabă s-ar vrea descripţia curburii acelui piept prin care, la momentul povestirii, îşi făcusera de luni de zile loc, precum pâraiele primăvara, nenumărate canale ce urmau să spargă sfârcul spre creşterea şi înmulţirea acelui prunc. Ori

descripţia pielii străvezii ce indecent dezvelea sângele vânăt, hrana acelui organ al hranei. Ori, mai puţin încă, povestea tristeţii acelui cort părăsit între dune spre care nici un mag şi nici vreun Irod vreodata n-au cătat ignorându-i prezenţa mii de ani în ciuda faptului că tristeţea de acolo devenise, la scurtă vreme după uscarea cordonului ombilical, atat de sfâşietoare încât se putea mirosi kilometri împrejur.

Şi încă atât de puternic încât oamenii care treceau nu putură crede că de un miros era vorba şi născociră fel de fel de istorii care să dea seama în felul atât de firesc al religiilor care dau seama de tot ce ne înconjoară construind câte un astfel de cocon de poveşti împrejurul fiecărui izvor de mirezme. Când în fapt era vorba numai de sfârcul desfacut ca o floare al Magdalenei care-şi hrănea astfel pruncul mişcat de nesaţ în a devora tot ce-i venea dinspre propria pasiune. Şi încă acesta e doar un alt fel acoperit de a vorbi despre iubire, fiindcă în realitate copilul acela, copleşit de miros, nu a mai ieşit decât târziu din cortul dintre dune, atât de târziu încât învăţase deja să mânuiască un cuţit şi, mai cu seamă, înţelesese că ieşind nu mai are decât timpul de a pleca între oameni ca să îndeplinească porunca dumnezeiască.

Cămară

Se-nclină sânul cerului de toamnă
să alăpteze sfârcurile-n vii
şi nori mustiţi se pregătesc s-aştearnă
culori în frunză, plodul în câmpii.
S-au ars bujorii, rozele s-au stins,
grădina izvorăşte crizanteme,
cămara strânge răni cu dinadins
ce-am copt o vară fără a ne teme.
Sunt puse la murat săruturi seci,
minciunile-n borcane macerează,
în butiile cu foale de lemn reci
miros de piele plânsă se aşează.
Se-nclină strâmb copacii sa apună,
să-mi altoiască degetele-n brumă.

anul muţeniei

singur stăpân peste comoară
(adânc între frunze lucea)
strigam ho hoo
iubito, noaptea asta nu-i a bună
căci n-am ştiut că zeul trece
prin mine ca un câine mort
sau ca un trandafir
pe care ieri încă îl cufundai
în ulei spre-aducere aminte,
colivă-n lingura de tablă

sângele tău, femeie,
nicicând nu s-a vărsat
spre a mă izbăvi
ci m-ai lasat în pântecul de aur
coajă pe coajă punând
peste cuvântul meu înfundat

iubito, vântul bate
putred dinspre frunze
şi scrâşnetul pogoară
ca o iubire de bătrâneţe grea,
mirungere cu ardere de tot

Reţetar

legăturilor noastre,
ţesătură aprinsă pe ochiul deschis dimineaţă,
le vezi înnegrite capetele
iţindu-se vag din carnea crescând
s-aducă aminte de somn
între salivă şi sudoare,
când timpanul tocit sub cuvinte e liber
să-şi crească bătăturile
nemaiîndoindu-se
de pielea albită sub aburul cald,
caltaboşi auriţi,
transparenţă-mpletită în sfoară
peste masa de Cină
un singur trup adormim pe carapacele tăvii
căci scris Îi era cuţitului
să fie bont în noaptea asta caniculară
când legăturile se strâng înspre nod.

De colţ

Nici ştirile de seară nu ţi-au mai pomenit
asfaltul cum se scurge din gâturi de batoze,
claxoanele pe scară se-ndeasă printre roze
de când ne-nghesuirăm atenţi la cântărit.

Nu ne mai suntem sfere, nici rânduri de privit
astăzi, când poarta-n spate se-ncheagă în
grafit
întunecând ecrane şi închizând ecluze
noroiurilor lucii, reflexii de Meduze.

Şi nici în caldă umbră nu m-ai fi zugrăvit
de n-ai fi fost pe-atuncea cu algele pe buze,
nici peste mâna tandră nu m-ai fi răsărit
de nu s-ar fi rupt treaptă în apele confuze.

iubito, când prin ploaie târziu
pragul ţi-l pierzi
aşteaptă-te la iarbă şi multe raze
verzi

de legănat

ceas de plâns înnegrit ca un măr
uitat după tăietură:
mama va pleca în spania
să-şi caute copilăria şi roşcovele
sub pulberea roşie,
adusă din deşert peste mare,
se va plimba pe toată esplanada
şi va cumpăra toate prăjiturile
cu frişcă,
se va duce la castel
să danseze flamenco,
toţi iubiţii aşteptând-o cuminţi,
nu vor fi câini
şi marea niciodată adâncă,
iar de părinţi nu-şi va aduce-aminte...
noaptea se lasă caldă peste ţărm
şi tata-i spune ce-or sa facă mâine
la ceas de praf
rodiile deschise pe pervaz
se închircesc în jurul sâmburilor albi

Balet

palma mea peste a ta,
fruntea peste mâini
inimă coborâtă.
obosiţi s-o-nfruntăm
degetele se-ncrustează
în scoarţa
albită de vânt

Cântec grec

a fost odată-un faun blând
ce-o nimfă verde a iubit.
o urmărea mai mult visând
ca şi când n-ar fi şovăit,

când într-o zi, cum sta chircit,
nimfa-l văzu îngândurat
şi uită totul dintr-o dat'
iubind de-atunci un faun blând
de-un asfinţit de depărtat.

a fost odat-un faun blând
care-a iubit o nimfă verde
ce l-a văzut cum închircit
prin frunze aspre se tot pierde

Camere

mai beau câte-un rând, mai semnez uneori
răspund şi zâmbesc, închizând sertare;
doar câteodată confund uşa băii
şi-atuncea-ţi scriu din camere roşii
sau verzi sau albastre
cu pixuri din ce în ce mai subţiri
de după pereţi fără oglinzi
în care mă holbez nerecunoscându-mă
după ce am verificat organ de organ
sigură că nu-mi aparţin
ori că, în distracţia mea, i-am lăsat
să mi le înlocuiască te miri când

îţi scriu pe genunchi stergând praful
colţurilor de atâta umbră
şi căutat de popasuri,
luminişuri şi margini de râu
până mi se face somn
pomenindu-mă iar
cu sertarul deschis,
a doua ţigare aprinsă,
scrumieră cu pereţii albi.

cântec de februarie

piatra cubică ne iese din caldarâm
şi turnurile ni se înclină
băncile se scufundă încet sub zăpezi
se sparg într-adins telefoane de frig
luna-n seara asta e tare, iubire

sub sterşini se tulbură gropile vechi
faţade se scurg în fâşii
umbre de coşuri se-ndoaie pe rând
se trece februarie-n noroaie
luna-n seara asta e tare, iubire

Iarna asta

Iarna asta singură
mă tăvălesc prin zăpadă
îmi scutur crengile în cap
şi mă trag pe sanie
tot bulevardul Dacia
până în parc.

mă voi iubi atât de mult
încât pe cea mai albă
bucată îngheţată
o voi duce cu grijă pe Grant
ca s-o privesc încet cum
aşteaptă trenul între şine.

voi lăsa urme mari
în zăpezi
cum mă sprijin cu încredere
de umărul meu chior
şi, din greşeală sau
doar din gelozie,
îmi voi sparge capul cu bulgări
bine rotunjiţi

jocurile de sus

iubitul meu cu coarne de leu
stă într-o rână pe-o coastă bătrână
când dintr-o dată un drac roz de fată
se simte ciupită şi zbiară văleu

iubitul meu cu coarne de leu
încinge o sită şi sare în pripă
pe-ntâia sa iapă strigând: heleşteu!
dar broasca pelină nu-l lasă în tină
ţinându-l de mână îl saltă cu greu

iubitul meu cu coarne de leu
o tot amână de-o săptămână
ascuns în poiată se vaită că-i lată
că trece prin sită şi prin curcubeu

mariáci

pâinea pe care urma să ţi-o ofer
se întărise pe când tu te-ai născut;
chiar şi gândul îl uitasem
până ce nu m-ai arătat
cu degetul în pustie
peste florile grase
acoperind cactuşii
dupa ploi
adânc în Rio Grande Valley
unde oamenii în fiecare sâmbătă
învaţă limba coioţilor în ritm de mariáci
încălziţi de ciorchinii florilor roşii
suite prin pomi
ori poate doar momite de râsul
batjocoritor al ciacalácăi,
pasărea care ştie ordinea
de prin parcările fierbinţi
şi hohoteşte în dreptul fiecărei promessa
de iubire
ştiind încă de-atunci primăvara
când ne vom uita doar în vitrine

oglindă

toată alergătura aceea prin piaţa
plină de curioşi
şi toată dibăcia ta de a-ţi smulge pielea
de porc tocmai la apus
când focul meu fumegos dintre paie;

toţi îngerii pierduţi prin prize
când seara taie feliile mai grase
dacă nu e post...
ah, doamne, fă-mă un ou roşu
şi fi-mi gălbenuş cleios în astă seară

ou de-a dura

era un cuvânt elastic şi cuprinzător
care-ncepea cu tine începând pământul
putredă zi întâi sau poate doar fragilă
din aşchie pe aşchie călcând
apoi eu
dactilografiindu-mi pielea să cuprindă
din toate câte o pereche
parte bărbătească şi parte femeiască
şi-apoi toate fiicele şi fiii noştri
de pe peretele de vest
descrescând treptat
înspre al nouă sute nouăzecişinouălea nume
care nu se poate rosti

romanţă dormind

mi-e noaptea străină şi voci
obscur întretaie motoare;
se-nnoadă penele-n roci
şi-n palmă cerneala mă doare.

e-un fagure perna topind
nesomnul în başi depărtaţi;
de dincolo nici un colind
nu stoarce coliva-n pahare.

sunt goluri de bobi răsturnaţi
la mine prin pod mormăind
de germeni în somn alintaţi
de frunze şi umezi boboci.

înclină adânc spre uitare
pereţii grumazul de foci
şi noaptea-i străină duhoare
prin câlţii albaştri, baroci.

Cu limba pe dinţi

prezenţă risipită peste plajele
cu densitate atât de mică
încât doar respirând paralel
ţi-oi mai aduce aminte
imagini vertical memorate
pe când cădeam
pe când luam
pe când vedeam
coroane de arbori la sfârşitul şoselelor
bancuri auzite în liceu
cauciucuri hârjâind nopţile cu ploaie
obiecte aglomerate prin sertare
pe când mă întrerupi
hârtii mototolite
cu toate substantivele pe care le ştiu
colcăind nearticulat în saliva
lucind de sub limba lipită de dinţi
a tăcere

Plajă

“Pân-aici.”
Ai tras o linie cu degetul.
Scrie că trebuie
să nu te opreşti
ori eşti împins.
Crabul s-a pornit
cu încetineala-i sărată.
Nu s-a oprit, nici poticnit
sub gândul bobârnacului batjocoritor,
până să-şi vadă alături
perla bolnavă
şi s-a simţit cald sub carapace,
dar i s-a dat brânci
cu blândeţe.

Ramă antică

Neclintit aţinteau ochii ei cenuşii
luciul ploii de vară, gândindu-se poate
că era dintr-un alt anotimp,
şi-ncerca să închege cântarea cea veche,
dar ea nu se lăsa murmurată.
Spectator depărtat, dintre alte culise,
am văzut privirile lor împletite.

de şuşotit

hai, tiptil în jurul nostru
împrejur pe sub fereastră
respirând pe întuneric
eu în faţă, tu în faţă
cercul nostru nu s-a-nchis
cerul cade periferic

hai, tiptil în jurul nostru
hainele se lasă-afară
inima se-agaţă-n baie
şi ficatu-n vestiar
praf nu-mi ştiu decât pe tălpi
şi sunt semne pe mortar

hai, tiptil în jurul nostru
uşile se-nchid încet
ne zâmbesc pe sub sprâncene
să nu gâfâi, să nu zici
pune palmele-nainte
să te aperi de arici

hai, tiptil în jurul nostru
sau mai bine-n patru labe
cu un sac de portocale
câte una fiecare
rostogol să nu-i trezim
clefăind în jurul nostru

Sticlă

Plesni în cioburi
mici, rotunde şi inofensive
lăsându-l să se sprijine
moale de bibliotecă,
să râdă blând, fără memorie,
împrăştiindu-se încet
când ea deschide uşa
din cioburi ceaţa se năştea

Opera bufă

iubitul meu cu ţeasta de lut
în fiecare primăvară pleacă
din nou să-nsămânţeze ogorul
din loc în loc, din loc în loc.
îmi trece o vreme pe sub bărbie
până să se facă deplină singurătatea
şi iarba să înceapă-a urui.
iubitul meu cu ţeasta de lut
se-ntoarce pe-nserat
de sub fiecare chiparos ostenit
să-mi spună cum
din loc în loc, din loc în loc
au început a creşte dragonii

urbană

te va purta de mână
prin tramvaie
şi îi vei da fiecăruia
câte-un bănuţ rotund şi lipicios

îţi vor cânta fiecare
ce vor fi învăţat
între primii doi şi şapte ani
de ascultat tramvaie

de frumuseţea ei
şi simpla ta orbire
or să se-ndure toţi

şi pe seară andersen

alăturea cu ceaiul cald de iasomie
în fiecare noapte mă îndop
cu iepurele meu de seară şchiop
şi-a versului său gras fizionomie,

fără să-i uit apusuri pe căpiţe
şi fără mari zăpezi din seara-ntâi
ce ne lăsară fără căpătâi
pradă uşoară muştelor hachíţe,

mă joc acum prin noile cuvinte
sperând s-adorm sub rimă sau pe trop
cu muzica uitată-ntr-un hârtop
de trist lichid şi fără-mbrăcăminte.

copilul care-ntr-un oraş chinez,
văzu senin că regele e gol,
s-a prăbuşit la urmă mototol
căci nu-şi ştiuse hainele botez.

Vals

Bruel: personne n'a jamais
eu besoin de personne

să iei să dai să-mparţi s-aduni
să dai să iei s-aduni să-mparţi
să vrei, să speri, să stingi, să plângi
să plângi, să mergi, s-asculţi, să pierzi,
să pierzi, să fugi, să vii, să dai,
să dai, să smulgi, să zbieri, să zici,
să zici, să ieşi, să cânţi, să crezi,
să crezi, să rupi, să tai, să plângi,
să plângi, să dai, să ţipi, să-ţi iei,
să-ţi iei, să smulgi, să strângi, s-aprinzi,
s-aprinzi, să fii, să faci, s-atingi,
s-atingi, să ceri, să crapi, să fuţi,
să fuţi, s-alergi, să spui, să plângi,
să plângi, să bei, să scrii, să pleci,
să dai să iei s-aduni să-mparţi
să iei să dai să-mparţi s-aduni

Vegetală

floare rupându-şi mugurele
himen translucid al lemnului
        doare sau ţi-e somn?
rădăcina răbdător împinge asfaltul
înghesuit în sine
        doare sau ţi-e somn?
tulpina îşi stoarce bulbul
sugar muşcând
        doare sau ţi-e somn
femeie cu lalele

weekend

vârfurile chele ale plopilor
zgârie amiaza străzii de duminică
încăpăţânat deschizi
fereastră după fereastră
eu
nu ştiu cu ce te-ar ajuta un nou lazăr
dar fii binevenit

de (pe)trecut

de drum, de ceas, de ploaia pestriţă,
de fără glas şi licăr de criţă,

de rupt, de pas şi praful din spiţă,
de câmpul ars şi de crâşmăriţă,

de nopţi, de mas şi frunza de viţă
de bun rămas şi fruntea-n altiţă.

Terasament

Meşterul meu de vorbe se oglindeşte-n şină.
Nici nu mai dă repere, nici nu mai are vină;
pândeşte doar abcese, le sfarmă între colţi,
închide ochii roşii, şi ne visează bonţi;

îl sperie lătratul şi coaja care creşte
hrănită cu răcoare, acoperind ferestre;
îşi scrie doar povestea pe pieliţi cu rugină
rasă din scrobul moale al orei de rutină.

Meşterul meu de vorbe lipseşte dintre morţi
lăsându-şi spaima pază să ne deschidă porţi,
să ne numere-n palme de nou-născute creste
şi să-i întoarcă ochii celui ce se fereşte.

Missa

I. Kyrie

>Kyrie eleison
            îndreaptă-ne clipa
>Christe eleison
            îndreaptă-mi iubirea
>Kyrie eleison
            locuieşte-ne pe noi

II. Gloria

            lumina peceţilor tale arzând
            globii robilor aleşi
>Gloria in excelsis Deo
            flacăra dreptăţii geloase
            crud gestează iubirea
>Et in terra pax hominibus
            credinţele vâlvătăi râjnite
            printre inimi
>bonae voluntatis
            care n-au ştiut să uite la timp
            arborele ce ţi l-ai păstrat
>Laudamus te
            în orbire
>benedictimus te
            în durere
>adoramus te
            în temere
>glorificamus te

în pământ

în eternitatea mea
la punctul mort
>Gratias agimus tibi propter magnam
>gloriam tuam
nu mai apuc să-ţi văd valul
ci numai în piept izbitura
>Domine Deus, Rex coelestis
Roţile carelor tale de aur
Şi trâmbiţa îngerului Tău
pe care jur că l-am învins
când asupră-mi trimisu-l-ai
>Deus Pater omnipotens
corurile îngereşti
au fost venit să-mi sfâşie pieptul
târât după triumful tău m-ai luat
>Domine Fili unigenite, Jesu Christe,
nu te-am văzut în mulţime
ascunse nouă rănile tale
iar trupului nostru nu vrei să-i revii
>Domine Deus, Agnus Dei,
oile noastre nu mai nasc
decât ciuperci şi bălegar
şi arderile noastre de tot
a frunze de toamnă înalţă miros
beregatele lor nu se mai dau
cuţitelor noastre însetate
de mântuiri rituale
>Filius Patris,
moştenirea ta unde ne-ai lasat-o
şi unde să te căutam printre
fâşiile de timp ale arhanghelilor
>Qui tollis peccata mundi

să-ţi fi văzut ochii iubindu-mă
dincolo de strălucire
aş fi uitat de frumosul meu creier
prin care serafimii se uită la stele
când e senin
>miserere nobis
aş fi uitat de femeia ce-am lăsat-o
fugind din Eden
rupt sub gelozia dumnezeului meu
>Qui tollis peccata mundi
aş fi uitat de sufletul meu
torturat de mâinile voastre blând
întrupat
>suscipe deprecationem nostram
ştiu fără să înţeleg
că tăcerea ta e departe
că unitatea nu e în iubire
>qui sedes ad dexteram Patris
ştiu fără să înţeleg
că unde eşti
singurătatea nu e suferinţă
>Quoniam tu solus Sanctus
eu...nu ştiu să definesc
>Tu solus Dominus
eu...doar iubitul femeii
>Tu solus Altissimus, Jesu Christe
eu...nici cinstea căderii
>Cum Sancto Spiritu
eu...mut în pustie
>in gloria Dei Patris
Amen.

Epilog

(Neplângătoarea)
În vreme ce virgina care dăduse naştere unui prunc se stingea în gloria curaţiei ei, neatinsă nici de barbat şi nici măcar de naştere, şi se stingea lăsând moştenire îmblânzirea sobrului panteon semit prin miracolul acestei fertilităţi lipsite de fermentul germenului; respinsă de aura minunii, Miriam nici nu se apropie de locul morţii sacre. Ar fi fost şi întinător din partea ei să atingă pământul sfinţit prin ultima răsuflare a surorii mult celebrate, astfel încât rămase liniştită, înaltă şi dreaptă ca întotdeauna la aflarea veştii.
Pe ea nu avea cum să o mai frângă crucificarea vreunui fiu eroic şi nici nu avea să îi înspineze vreodată inima cuiul înfipt cu bătăi largi de ciocan printre metatarsienele bărbatului ce va fi purces din pântecul ei. Nici măcar hrană leilor, ca demn apostol al rudei sale celeste, nu risca vreodată să îl ştie, fiindcă fiul ei, fiul unui barbat şi al ei, se odihnea fără ca vreo oră să-l aştepte în burta celei ce nu avea nicicând să-l nască.
O vreme, foarte îndepărtată acum, ea aşteptase ca pruncul să crească şi să meargă pe calea lăsată lor tuturor de mai departe decât orice amintire. Pe urmă, o dată cu întârzierile oricărui soroc imaginat, babele îi preziseseră naşterea unui copil mort; în cele din urmă, nimic întâmplându-se, îi

prezisese ră şi ei moartea, ba, chiar încercaseră s-o convingă să lepede.
Dar cum sa se supună ea acestui blestemat meşteşug când îl simţea viu şi cald în învelişul său de apă? Se zbătu deci dintre mâinile lor binevoitoare şi, nu mult după aceea, îi părăsi pe-ai săi, precum şi pe frumosul său bărbat înspăimantat cu mult mai mult ca bănuitorul Iosif.
Mai aşteptă un timp să lepede puroiul de care-i vorbiseră bătrânele, pe urmă să o părăsească demonul. În cele din urmă înţelese doar că acel viu pe care-l simţea cu ea întotdeauna trebuia să-i rămână crescând şi uscându-se pe rând printre măruntaiele sale ca mângâiere vie a bărbatului ce-a fost şi privire duioasă a celui ce nu a venit.
Mai uscat decat sulul de papirus pe care se învăţase în ultimii ani să însemneze, şi mai arzător decât noaptea nunţii, fiul ei se ascundea mulţumindu-se să fie. Căci dacă iubirea atotputernică şi iertătoare doar din câteva doctrine s-a întâmplat să se ridice, celelalte, care au întrevăzut zeul cu doua feţe, poate au dat dovadă de ceva mai multă înţelepciune în intuirea antonimiilor ca infinit.

Table of Contents

CARTE DE DESPĂRŢIRE 2
Sponsor 3
Caseta tehnică 4
Date bio-bibliografice 5
Prolog 7
Cămară 9
anul muţeniei 10
Reţetar 11
De colţ 12
de legănat 13
Balet 14
Cântec grec 15
Camere 16
cântec de februarie 17
Iarna asta 18
jocurile de sus 19
mariáci 20
oglindă 21
ou de-a dura 22
romanţă dormind 23
Cu limba pe dinţi 24
Plajă 25
Ramă antică 26
de şuşotit 27
Sticlă 28
Opera bufă 29
urbană 30

şi pe seară andersen 31
Vals 32
Vegetală 33
weekend 34
de (pe)trecut 35
Terasament 36
Missa 37
Epilog 40